

پیشه

اراک/مرکزی

زهره ترکمانی

عکس‌ها:

امیدرضا بوجاریان

دست‌آزارش خاک است
و آب و تن زبر و خراشدار
سنگ؛ بازوان و دست
و پاهایش هم کارگران
بی‌مدعای او که هر قدر
از آن‌ها کار می‌کشد، گله
سر نمی‌دهند. داستان
ترک خورده و ستبر
شده‌اش، نشان از سال‌ها
بیل زدن و خاک و گل را
چنگ زدن دارند. او را در
کارگاه کوچک کاه‌گلی
که تنورهای خشتی به
صفا ایستاده‌اند و تلی از
خاک در گوشه‌اش پهن
شده ملاقات می‌کنم. وقتی
وارد کارگاهش می‌شوم
هیچ صدایی نیست.

استاد علی حسن محمودی
از آخرین بازماندگان یک پیشه سنتی است

نان من از تنور در می‌آید